

לכותבו אפילו על ידי חרש שוטה וקטן, שאין כח לשמה! אין שום כח "לשמה" בכתיבת הגט, אלא רק בחתימה.

ורבי מאיר היא, דאמר: עדי חתימה כרתי.

ומקשינן: והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן על המשנה בדף כא ב, שאין כותבין במחובר לקרקע: רבי אלעזר היא!

וכיצד אמר רבי זריקא משמו של רבי יוחנן על משנתנו שהיא כרבי מאיר?

ומתצינן: אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן. שני האמוראים, רבי זריקא ורבה בר בר חנה, נחלקו בדעת רבי יוחנן כיצד להעמיד את המשניות שבפרקנו.

מתניתין:

הכל כשרין להיות שליחים להביא את הגט מהבעל לאשתו חוץ מחרש שוטה וקטן, וסומא, ועובד כוכבים.

קיבל הקטן את הגט מיד הבעל להוליכו לאשה, בעודו קטן, והגדיל נעשה גדול קודם שמסרו לה.

או קיבל חרש את הגט, ונתפקח נעשה פיקח קודם שמסרו.

או קיבל סומא, ונתפתח נפתחו עיניו.

או קיבל שוטה, ונשתפה נעשה שפוי.

או קיבל עובד כוכבים, ונתגייר,

בכל אלו, פסול הגט, על אף שהוא נמסר בכשרות, משום שבשעה שהשליח קיבל את הגט מהבעל, הוא לא היה כשר לשליחות זו.

אבל, אם היה פקח בשעת קבלת הגט, ונתחרש לאחר מכן, וחזר ונתפקח בשעת המסירה, או שהיה פתוח, ונסתמא, וחזר ונתפתח, או שהיה שפוי, ונשתטה, וחזר ונשתפה, כשר למסור את הגט. (61)

זה הכלל: כל שתחילתו וסופו בדעת, שהיה השליח בר דעת בשעת קבלת הגט ובשעת מסירתו, אף על פי שבאמצע היה חרש או שוטה, הרי הגט כשר.

גמרא:

והוינן בה: בשלמא חרש שוטה וקטן פסולין להיות שליחים בגט, משום דלאו בני דיעה נינהו, ומי שאינו בר דעת אינו כשר לשליחות, כי לגבי שליחות נאמר "איש" [ו"יקחו להם איש שה לבית אבות"] דהיינו גדול ובר דעת.

עובד כוכבים נמי אינו כשר לשליחות בגט, משום דלאו בר היתירא הוא, שאינו בתורת גיטין וקידושיו, ואין אדם נעשה שליח לדבר שהוא עצמו אינו שייך בו כלל. (62)

אלא סומא, אמאי לא כשר לשליחות בגט?

61. משמע דגם בהיותו שוטה לא בטל ממנו שם שליח דאי היה בטל איך כשנשתטה חוזר להיות שליח ועל כרחך דיש לו דין שליח אלא דאינו יכול למלאות השליחות, וכמו הבעל עצמו דגם כשנשתטה הוא בעל אלא דאין לו כח לגרש הכי

62. הוי מצי למימר משום דגוי פסול לכל שליחות כדאמר להלן מה אתם בני ברית אף